

Arrest

nr. 322 196 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit [M.], [K.A.], district [Q.] in de provincie Laghman (Afghanistan). U zou daar ook altijd blijven wonen alvorens uw problemen startten en u Afghanistan diende te ontvluchten. Uw vader en broer werkten in Afghanistan voor een bedrijf dat bruggen en kanalen bouwde en keerden slechts sporadisch terug naar huis. Op een dag, in de vijfde of zesde maand van 1397 viel de taliban uw woning binnen, net op het moment dat uw vader en broer even terug thuis waren. Zij eisten van hen dat zij iets moesten binnensmokkelen in het bedrijf en lieten ook een dreigbrief achter. Uw vader en broer trokken de volgende dag toch gewoon richting hun werk, maar toen uw moeder ziek werd, waren ze genoodzaakt om nogmaals terug naar huis te komen. Opnieuw viel de taliban de woning binnen, waarbij een schermutseling ontstond tussen uw vader, broer en

de taliban. Uw vader en broer werden daarbij neergeschoten en overleden meteen. De volgende dag trok u met uw andere broer richting politie om klacht in te dienen tegen de taliban. U maakte van de mogelijkheid gebruik om ook meteen klacht in te dienen tegen uw oom en kozijn langs vaderszijde met wie u in een grondconflict verwickeld was. Aangezien ook zij banden hadden met de taliban vermoedde u dat zij iets te maken hadden met de moord. Op een dag viel de politie hun woning binnen en werden ze gearresteerd. U zou zelf de dag daarop bezoek krijgen van de taliban met de vraag waarom u klacht had ingediend en kreeg ook een dreigbrief in uw handen geduwd. U werd hardhandig aangepakt en in het gewoel zou ook uw jongere broer verdwijnen. U kreeg nadien van de taliban te horen dat u een rugzak moest binnensmokkelen op de school, maar uw moeder weigerde hier aan mee te werken. Ze contacteerde uw oom langs moederszijde en besloten samen dat het beter was dat u Afghanistan zou verlaten. U verliet een paar dagen later Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en verschillende Europese landen richting België waar u op 3 mei 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: de taskara (identiteitsbewijs) van u en uw vader, de overlijdensaktes van uw vader en broer, twee dreigbrieven en de badge van uw vader en broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken blijkt immers dat u kampt met enige psychologische problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u meermaals gepolst naar uw gemoedstoestand, werd geverifieerd of u zich in staat achtte het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan en werd u gewezen op de pauze halverwege. U werd vervolgens de mogelijkheid geboden om een pauze te vragen wanneer nodig en tot slot werd het persoonlijk onderhoud zo kort mogelijk gehouden om u enigszins te ontlasten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 3 mei 2021 dat u geboren werd op 31 december 2004 en aldus nog maar zestien jaar oud zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 31 mei 2021 reeds een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Hoewel deze beslissing u reeds lang werd betekend en u niet akkoord leek te gaan met deze uitkomst, tekende u hiertegen evenwel nooit beroep aan. Evenmin deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Dat u overigens plots geen enkel idee meer zou hebben wat uw werkelijke geboortedatum zou zijn, in Roemenië nog een andere geboortedatum (en naam) had opgegeven, noch duidelijk leek te kunnen aangeven welke leeftijd nu eigenlijk op uw taskara (identiteitsbewijs) zou staan, is bovendien bijzonder frappant (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 14 juli 2022, p. 4-6). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u (nog steeds) de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit en beweerde minderjarige leeftijd geen enkel geloofwaardig document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 14 maart 2021, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, (relaas en reisweg), zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw leeftijd legde u dan wel een originele taskara neer, al bleek de kwaliteit van dit stuk eerder twijfelachtig en lijkt het, gelet op de randen, eerder om een geprinte versie te gaan. Hoe dan ook had u eigenlijk geen idee wat er allemaal op uw taskara werd vermeld, wist u niet wie die had getekend, noch kon u specifiek aangeven wanneer u die had verkregen. In elk geval, u vermoedde evenwel dat uw taskara alsnog uw reeds ongeloofwaardig bevonden minderjarige leeftijd zou vermelden, hetgeen de authenticiteit eigenlijk

compleet teniet doet. Dat u tot slot niet eens duidelijk kon aangeven hoe u uw stukken in België in handen had gekregen, waarover later meer, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw stuk(ken) finaal (CGVS, p. 4-6). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt bovendien uw geloofwaardigheid enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo meende u dat uw vader en broer voor het bedrijf 'ASD' werkten, maar gevraagd wat 'ASD' eigenlijk betekende, moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde hier geen informatie over te hebben, doch kon wel aangeven dat het bedrijf bruggen en kanalen bouwde. U kon daar verder echter niets meer over vertellen, maar merkte wel op dat hun hoofdkantoor in Jalalabad was. Waar in Jalalabad, wist u echter evenmin. U meende dat uw vader en broer in contact waren gekomen met een zekere [A.], de eigenaar van het bedrijf, maar wie dat eigenlijk was, kon u niet uit de doeken doen. Zo ook zouden uw gezinsleden projecten uitvoeren op verschillende plekken, maar gevraagd wat ze precies deden antwoordde u nogal weinig afdoend: "werken". U had eigenlijk geen idee wat ze deden, noch kon u aangeven aan welke projecten ze hadden meegewerkt, hetgeen toch bijzonder karig is. U had geen idee wanneer precies uw naasten aan de slag waren gegaan bij het bedrijf en gevraagd waar ze verbleven als ze weg waren van huis, bleek u zelfs dit niet te weten. U had het hen op de koop toe nooit gevraagd. Een dergelijke desinteresse is niet ernstig (CGVS, p. 9).

In elk geval, uw familie zou bezoek krijgen van de taliban en gevraagd wie u eigenlijk kwam bezoeken, bleek u hier niet op te kunnen antwoorden: "Ze hadden lange baarden en tulbanden". U stelde dat zij uw vader en broer opdroegen iets mee te nemen naar het bedrijf, maar om wat het ging, wist u niet: "Ik weet niet wat. Misschien ging het over bommen". U had verder geen idee waarom de taliban het bedrijf zou willen visiteren, noch kon u aangeven wat het probleem van de taliban was met een bedrijf dat enkel kanalen en bruggen zou bouwen. Evenmin had u enig idee hoe of waar ze dit onbekende pakket zou afgeven. Wie de taliban waren die uw gezin de tweede maal kwamen bezoeken was u ontglipt en wanneer dat precies was, wist u ook niet. U stelde dat zij uw vader en broer vermoordden, maar wist niet eens de daders aan te duiden. U zou daarop klacht indienen bij de politie, al legde u die klacht niet neer, waardoor dit slechts een blote bewering is. U beweerde wel dat uw oom zou worden gearresteerd en er destijds bewijs in beslag werd genomen, maar om wat het precies ging, wist u niet (CGVS, p. 15-17).

Verder beweerde u dat de taliban ook u zou visiteren, al kon u niet exact aangeven wanneer ze u een bezoek hadden gebracht. U meende dat zij iets zouden geven om mee te nemen naar de school, maar om wat het ging, wist u niet. Wie zij waren, evenmin. Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken op de fiche Niet Begeleide Minderjarige Vluchteling nog had aangegeven nooit naar school te zijn geweest. Dit terzijde, evenmin kon u duidelijk aangeven waarom u vermoedde dat uw oom iets te maken had met de moord, noch legde u iets ter staving neer van dit zogenaamde grondconflict. Ook de verdwijning van uw broer bleef een blote bewering. Hoe dan ook stelde u dat uw oom ondertussen werd vrijgelaten na de val van de regering, maar gevraagd wat zijn rol bij de taliban was, moest u het antwoord schuldig blijven. De details van het grondconflict waren u evenzeer ontgaan, hetgeen eigenlijk wederom niet overtuigt (CGVS, p. 18-20). Een dusdanige desinteresse is andermaal frappant. Bovendien zijn bovenstaande vage en tegenstrijdige verklaringen tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid en ondermijnen deze uw geloofwaardigheid compleet.

Tot slot ondergraven ook de door u neergelegde stukken de geloofwaardigheid van uw relaas. Dient hier hoe dan ook bij voorbaat te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande Afghaanse documenten gezien 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor de bewijswaarde uiterst relatief is. Te meer u niet eens duidelijk kon aangeven hoe u uw documenten in handen had gekregen is enige voorzichtigheid toch geboden. Zo verklaarde u vooreerst dat uw documenten werden verstuurd door een familielid, al corrigeerde u zich meteen door te beweren dat een ver familielid de documenten had meegebracht uit Afghanistan. Gevraagd om wie het ging, bleek het plots een dorpeling te zijn en kende u hem enkel bij de naam [A.U.]. Zijn volledige naam wist u niet. Vreemd genoeg zou u later ook beweren dat [A.U.], toevallig dezelfde naam als de werkgever van uw familieleden, ook voor het bedrijf werkte. Waarom u dan eerder had aangegeven dat het 'slechts' om een dorpeling ging, terwijl het nu wellicht om de werkgever van uw familieleden ging, is niet duidelijk. Wat er ook van zij, evenmin kon u inhoudelijk iets kwijt over de neergelegde stukken, waardoor de authenticiteit enkel verder afneemt. Zo legde u de badge neer van uw vader en broer, maar wat daarop werd vermeld, bleek u niet te weten. Dat de badges er zo goed als splinternieuw uit zien terwijl ze deze altijd op zak dienden te hebben is op z'n minst opmerkelijk te noemen. Zo ook had u geen idee wat in de dreigbrieven werd vermeld die gericht waren aan u en uw gezin. U had geen idee wie deze had getekend, wist niet wanneer exact u deze had ontvangen, noch kon u aanduiden welke brief aan u was gericht. Nog frappanter was evenwel dat u ook de overlijdensaktes van uw gezinsleden neerlegde, maar ook hier niet eens wist om

wat het ging: "Ik denk iets van het ziekenhuis". Daargelaten het reeds frappant is dat een dergelijke Afghaanse overlijdensakte in het Engels zou zijn opgesteld, bleek u geen idee te hebben wat er vermeld werd. U wist niet wie de 'Informant' [F.] was, bleek geen plausibele uitleg te kunnen geven waarom er een ander dorp werd vermeld dan het uwe ([F.A.]), noch kon u aangeven wanneer exact uw vader en broer het leven hadden gelaten. Dat u amper kunt lezen of deze documenten slechts korte tijd in uw bezit zou hebben in België kan niet als verschoning gelden. Immers bleek u het merendeel van deze stukken reeds in Afghanistan te hebben gehad en kon u even goed hulp hebben gevraagd aan anderen om met u de inhoud te overlopen, hetgeen u hebt nagelaten. Tot slot is het bijzonder bevreemdend dat de overlijdensakte ondertekend werd door de 'County Clerk – [M.D.]', een weinig Afghaans klinkende naam. Het hoeft dan ook geen betoog dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze overduidelijk bijzonder matig gemanipuleerde stukken (CGVS, p. 4, 10, 12-14). Dergelijke vaststellingen zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en onderstrepen het frauduleuze karakter van uw verklaringen en documenten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden alleen reeds besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient bovendien te worden herhaald dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog eens bleek dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt is enige voorzichtigheid met betrekking tot de authenticiteit evenwel geboden. Het medisch attest erkent dat u psychologische hulp wordt geboden, doch kan niet gelden als verschoning voor bovenstaande tegenstrijdige en uiterst vage verklaringen. U bleek ten gehore op het CGVS overigens meer dan in staat om uitgebreide verklaringen af te leggen, noch bleek er zich enig probleem te hebben voorgedaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari

2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het

koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de *“beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”*, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het hoorrecht.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.2.3. Nu verzoeker zich in het kader van zijn beroep bij de Raad, die met volheid van rechtsmacht oordeelt, heeft kunnen verweren tegen eventuele tegenstrijdigheden in zijn relaas die door verweerder werden vastgesteld en gezien hem de mogelijkheid werd geboden eventuele aanvullende opmerkingen te maken of bijkomende stukken neer te leggen, blijkt niet dat hij nog een belang heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.192).

4.2.4. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker meermaals werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zodat niet kan worden besloten dat het hoorrecht werd miskend.

4.2.5. Aangezien verzoeker geen kind is en er ook niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing enige impact heeft op kinderen kan niet worden geoordeeld dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, waarin bepaalde rechten van het kind worden vastgelegd, werd geschonden.

4.2.6. Daarnaast merkt de Raad op dat uit verzoekers beschouwingen niet kan worden afgeleid dat verweerder enige bepaling van de artikelen 48/6 of 48/7 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

4.2.7. Verzoeker houdt verder in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en de door hem aange-brachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 3 mei 2021, verklaarde zestien jaar oud, en

dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 31 mei 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker op dat ogenblik *“een leeftijd [had] van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient, mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers betoog dat leeftijd in Afghanistan geen exact gegeven is, dat een taskara wordt opgesteld op grond van diverse inlichtingen en niet op grond van enig officieel document en dat hij, indien hij de bedoeling had gehad het bestuur te misleiden, geen taskara zou hebben neergelegd – terwijl net blijkt dat hij een taskara aanbracht omdat hij in de overtuiging was dat hij met dit document zijn voorgehouden minderjarigheid aannemelijk zou kunnen maken – laat hier niet anders over denken. Verzoeker stelt voorts onterecht dat het verschil tussen de door hem meegedeelde leeftijd en de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd *“niet noemenswaardig”* is.

Uit brieven van de Bulgaarse en Roemeense asielinstanties blijkt bovendien dat verzoeker in deze landen gekend staat als een persoon die aangaf op 25 juni 2003 (Bulgarije) of in het jaar 2005 (Roemenië) te zijn geboren. Dit vormt een bijkomend bewijs dat verzoeker er niet voor terugschrikt leugenachtige verklaringen af te leggen en zijn verklaringen dus niet zo maar als een correcte weergave van de werkelijkheid mogen worden aanvaard. Er kan niet worden aangenomen dat de autoriteiten in deze landen bij het noteren van verzoekers leeftijd niet zouden zijn uitgegaan van wat hij hieromtrent zelf meedeelde. Zijn bewering dat de Roemeense autoriteiten zijn leeftijd zouden hebben vastgelegd op basis van zijn voorkomen is slechts een bewering en doet in ieder geval geen afbreuk aan het gegeven dat hij in Bulgarije (25 juni 2003) een andere geboortedatum opgaf dan in België (31 december 2004).

Er moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juli 2021, verklaarde dat hij verscheidene Europese staten doorkruiste (Bulgarije, Servië, Roemenië, en Duitsland) en dat hij in twee van deze landen (Bulgarije en Roemenië) ook een verzoek om internationale bescherming indiende, maar het resultaat van het onderzoek van deze verzoeken niet afwachtte. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij de uitkomst van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat zijn vader en oudere broer weigerden iets binnen te smokkelen in het bedrijf waar zij werkten, omdat hij een klacht indiende nadat zijn vader en broer werden gedood, omdat hij niet inging op de vraag om een rugzak mee te nemen naar school en omwille van een grondconflict met familieleden die banden hebben met de taliban.

Verzoeker stelt dat de verklaringen die hij aflegde tijdens het gehoor op 14 juli 2022 niet volledig werden genoteerd. Zijn beweringen in dit verband vinden evenwel geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. De Raad stelt vast dat de grieven die verzoeker ontwikkelt inzake de voorgehouden gebrekkige vermeldingen in het gehoorverslag zonder meer feitelijke grondslag missen.

Verzoeker betoogt daarnaast dat verweerder onterecht concludeerde dat hij niet aannemelijk maakte dat zijn vader en oudste broer bij het bedrijf ASD werkten. Hij licht toe dat hij wel een aantal inlichtingen over deze firma en de activiteiten van zijn vader en broer kon meedelen. Hij stelt dat het feit dat de werkbadges van zijn vader en broer die hij voorlegde er nog splinternieuw uitzien kan worden verklaard doordat zij slechts zes maanden bij ASD werkten. Hij zet ook uiteen dat het gegeven dat hij niet in staat bleek te zijn om de inhoud van een aantal documenten die hij aanbracht toe te lichten het gevolg is van zijn beperkte scholing.

De Raad stelt vast dat verzoeker door de beperkte inlichtingen die hij verstrekke op te sommen niet aantoonde dat verweerder onterecht concludeerde dat hij weinig informatie kon verstrekken omtrent de precieze activiteiten van zijn vader en oudste broer en inzake het bedrijf waarvoor zij zouden hebben gewerkt. Het gegeven dat de werkbadges die hij aanbracht er zo goed als nieuw uitzien, terwijl het documenten zijn die zijn vader en broer dagelijks bij zich dienden te hebben, kan ook niet worden verklaard doordat zij slechts kort voor het bedrijf ASD zouden hebben gewerkt. Hij stelde immers dat zij zes maanden voor dit bedrijf hebben gewerkt en werkbadges die gedurende een dergelijke termijn worden gebruikt zien er in regel niet meer nieuw uit. De vaststelling dat op de werkbadge van verzoekers vader dezelfde foto is aangebracht als deze op een taskara die vele jaren eerder werd afgeleverd, vormt een bijkomende aanwijzing dat deze badge een document is dat louter in elkaar werd geknutseld om te proberen verzoekers relaas te onderbouwen. Het is immers niet aannemelijk dat een werkbadge, die is gericht op de identificatie van de houder, zou worden aangemaakt zonder recente foto van de persoon die er gebruik van dient te maken.

Verzoekers betoog dat toch een oude foto uit een reeks die vele jaren geleden werd gemaakt zou zijn gebruikt, kan niet overtuigen. Door nog te pogen toe te lichten hoe het komt dat hij weinig kennis heeft van de precieze inhoud van de bewijsstukken die hij aanbracht – hij verwijst in dit verband naar zijn gebrek aan scholing – toont verzoeker evenmin aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte, door aan te geven dat de tewerkstelling van zijn vader en oudste broer bij het bedrijf ASD en de daaruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig zijn.

Zelfs indien echter zou moeten worden aangenomen dat verzoekers vader en oudste broer bij een bedrijf werkten dat, voor de machtsovername door de taliban, in Afghanistan werd ingeschakeld voor het aanleggen van kanalen en het bouwen van bruggen, dan nog kan hieruit niet worden afgeleid dat hij enig gevaar zou lopen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van verwanten van personen die in het verleden waren tewerkgesteld door private firma's die infrastructuurwerken uitvoerden in Afghanistan. Er kan ook niet worden aangenomen dat hij wel een risico zou lopen omdat zijn vader en oudste broer zouden hebben geweigerd om “een substantie” mee te nemen naar het bedrijf waarvoor zij werkten en deze verwanten tevens niet zouden zijn ingegaan op de vraag van de taliban om hun activiteiten bij dit bedrijf stop te zetten en om zich bij hen aan te sluiten. Verzoekers beweringen in dit verband zijn immers niet gestaafd door stukken waaraan enige bewijswaarde kan worden toegekend. Zijn beweringen zijn ook incoherent, daar hij enerzijds aangeeft dat de taliban gebruik wensten te maken van de tewerkstelling van zijn vader en oudste broer bij een bedrijf om niet nader omschreven zaken naar dat bedrijf mee te nemen en anderzijds eisen dat zij niet meer zouden gaan werken en zich bij hen zouden aansluiten. Uit verslaggeving (cf. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022, blz. 188 -190 en EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, blz.62 - 63) blijkt ook dat de taliban zelden gebruik dienden te maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Het is bijgevolg niet logisch dat de taliban druk zouden willen zetten op verzoekers vader en oudste broer, die volgens hem aangaven de visie van deze groepering niet genegen te zijn, om voor hen goederen in een bedrijf binnen te smokkelen of om zich bij hen aan te sluiten. Verzoekers relaas dat zijn vader en oudste broer werden gedood bij een tweede bezoek door de taliban vindt geen steun in de door hem aangebrachte stukken. Verzoeker brengt weliswaar een overlijdensakte aan, maar deze is in de Engelse taal gesteld en kan bijgevolg niet als een authentiek stuk worden beschouwd. Ook wanneer verzoekers vader en oudste broer effectief om het leven zouden zijn gekomen, dan nog blijkt niet dat dit gebeurde bij een conflict met de taliban en kan uit hun overlijden niet worden afgeleid dat verzoeker zelf enig risico loopt. Verzoekers betoog dat indien hij een bewijs had aangebracht van de klacht die hij neerlegde na de dood van zijn vader en oudste broer verweerder wellicht zou hebben geweigerd om dit document als een authentiek stuk te aanvaarden, leidt niet tot een andere besluit.

Verzoeker stelt verder dat verweerder naliet om hem verdere vragen te stellen omtrent zijn toelichting dat de taliban hem ook verzochten om een “rugzak” mee te nemen naar school. Hij schijnt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder hem de mogelijkheid heeft gegeven om de verdere toelichtingen te geven die hij nuttig achtte (cf. gehoorverslag CGVS van 14 juli 2022, blz. 19). Hij gaat er tevens aan voorbij dat zijn relaas dat de taliban zijn vader en zijn oudste broer vermoordden en hem vervolgens, kort na deze voorgehouden gebeurtenis, vroegen om vrijwillig iets voor hen mee te nemen naar school niet geloofwaardig is. Verzoeker weerlegt ook de correctheid van verweerders vaststelling niet dat hij tijdens het gehoor op 3 mei 2021, in het raam van zijn voorgehouden minderjarigheid, verklaarde nooit naar school te zijn geweest. Verzoekers relaas aangaande zijn weigering om in te gaan op de vraag van de taliban om iets mee te nemen naar school is volstrekt ongeloofwaardig.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat er ooit enig conflict met verwanten was omtrent het bezit van gronden. Hij brengt geen documenten aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bepaalde van zijn familieleden beschikten over gronden waarop ook andere familieleden, die banden zouden hebben met de taliban, aanspraak maakten. Zijn betoog dat hij dreigt problemen te krijgen in Afghanistan omwille van een eigendomsdispuut is niet meer dan een ongestaafde bewering. Zijn bemerking dat verweerder hem geen bijkomende vragen heeft gesteld over het door hem aangehaalde grondconflict of inzake een familielid dat lid zou zijn van de taliban is irrelevant, nu hij nalaat te duiden dat hij enig bijkomend nuttig gegeven had kunnen meedelen indien een dergelijke vraag zou zijn gesteld. Voorts moet worden onderstreept dat verzoeker door te verwijzen naar een eventueel conflict omtrent het eigendomsrecht van gronden hoe dan ook niet aantoonde dat hij in Afghanistan een risico op vervolging loopt wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoekers bemerking dat hem geen vragen werden gesteld aangaande een andere broer die is verdwenen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat enig relevant gegeven niet werd onderzocht. Er blijkt niet dat de latere verdwijning van zijn broer enige band heeft met verzoekers asielrelaas. De Raad kan ook niet inzien welke bijkomende vragen nog zouden kunnen zijn gesteld, aangezien verzoeker zelf aangaf geen idee te hebben wat er met deze broer gebeurde en verklaarde dat deze verwant kon zijn meegenomen, maar dat het evenzeer mogelijk is dat hij gewoon is weggelopen (cf. gehoorverslag CGVS 14 juli 2022, blz. 15).

Verzoekers bedenkingen omtrent verweerders visie inzake stavings-stukken die afkomstig zijn uit Afghanistan wijzigt hier niets aan.

Door te stellen dat verweerder geen specifieke vragen heeft gesteld omtrent de veiligheidssituatie in het dorp waaruit hij afkomstig is, toont verzoeker ook niet aan dat onterecht werd geoordeeld dat niet blijkt dat hij een internationale beschermingsstatus behoeft.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn psychische toestand tijdens het gehoor op 14 juli 2022 kan het volstaan op te merken dat niet wordt aangetoond dat deze enige impact had op zijn mogelijkheden om te antwoorden op de hem gestelde vragen en dat hij in de procedure voor de Raad niet aannemelijk maakte dat hij nog bijkomende nuttige informatie kon verstrekken.

Verzoekers toelichting dat hij geen contact met zijn familie meer heeft, dat hij verklaarde dat zijn familie financiële problemen heeft, dat *“het grote dorp”* waaruit hij afkomstig is bestaat uit kleine dorpen met een andere naam, dat hij kon uiteenzetten van wie hij de door hem voorgelegde stavingsstukken ontving en dat verweerder niet zo maar op algemene wijze kan stellen dat documenten uit Afghanistan vervalsingen zijn – terwijl verweerder heeft gemotiveerd op grond van welke specifieke vaststellingen hij geen bewijswaarde kon toekennen aan bepaalde documenten – en dat hij meent dat verweerder onterecht besloot dat hij weinig inlichtingen kon verstrekken over de incidenten die er zouden zijn geweest toen hij werd benaderd door de taliban, wijzigt niets aan het voorgaande.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

4.2.8. Het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas op zich niet toelaat te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis in Afghanistan, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied. Hij benadrukt de zwaarwichtigheid van de voedselonzekeerheid en wijst erop dat dit probleem reeds lang bestaat. Verzoeker stelt dat het voedseltekort het gevolg is van droogte, politieke keuzes, geografische omstandigheden, de vernietiging van landbouwvoorzieningen, de stopzetting van internationale hulp, het bevriezen van de reserves bij de Afghaanse nationale bank en de houding van de taliban ten aanzien van vrouwen. Verzoeker houdt voor dat zijn verwanten in Afghanistan het ook moeilijk hebben. Voorts voorziet hij in een theoretisch betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan daarom uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder heeft onderzocht of de humanitaire situatie in Afghanistan tot gevolg kon hebben dat aan verzoeker een internationale beschermingsstatus diende te worden toegekend en verzoeker had tijdens het gehoor de mogelijkheid om elke inlichting die hij nuttig achtte mee te delen. Hij houdt bijgevolg onterecht voor dat onvoldoende aandacht werd besteed aan de socio-economische situatie in Afghanistan. Hij maakt, door te stellen dat verweerder niet informeerde naar de socio-economische situatie van zijn verwanten, daarenboven niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Verzoeker heeft in dat land tal van familieleden (cf. gehoorverslag Dienst Voogdij van 3 mei 2021, blz. 2 - 3 en gehoorverslag CGVS van 14 juli 2022, blz. 6) en er blijkt niet dat zij niet in zijn opvang kunnen voorzien. Hij stelde trouwens uitdrukkelijk dat het gezin waartoe hij behoorde over een eigen woning beschikte en dat zijn moeder en zussen, na zijn vertrek, bij een oom konden verblijven (cf. gehoorverslag CGVS van 14 juli 2022, blz. 6). Verzoeker, die aangaf over financiële middelen te beschikken om een reis naar Europa te ondernemen en die stelde in het verleden reeds te hebben gewerkt in Turkije (cf. gehoorverslag DVZ van 28 juli 2021, blz. 12 - 14), maakt tevens, door te stellen dat zijn oom in Afghanistan niet kan instaan voor het onderhoud van twee gezinnen, niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst niet zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de

nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdrags-bepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52-61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden die er in Afghanistan nog zijn beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie, toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen, die waren gesterund op oudere informatie, niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij stelt dat er, bij gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan, slechts een standpunt kan worden ingenomen omtrent de veiligheidssituatie nadat een “*fact-finding mission*” werd ondernomen. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. De gegevens die blijken uit tal van verslagen en die betrekking hebben op een langere periode tonen aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, na de machtsvername door de taliban, sterk is verbeterd en deze verbeterde situatie een grotendeels stabiel karakter heeft. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Een schending van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK